

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 1691), zwanego dalej „kpa”, po rozpatrzeniu odwołania Pana [REDAKOWANE] od decyzji Starosty Gdańskiego nr 961/ZRID/2025 z dnia 3 października 2025 r. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy Niepodległości na odcinku od ul. Ogrodowej do ul. Widokowej z przebudową skrzyżowania z ul. Ogrodową, budową oświetlenia ulicznego i sieci kanalizacji deszczowej w miejscowości Pruszcz Gdański, gmina Miasto Pruszcz Gdański”, wydanej dla Burmistrza Miasta Pruszcz Gdański

umaram postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Po przeprowadzeniu stosownego postępowania Starosta Gdański decyzją nr 961/ZRID/2025 z dnia 3 października 2025 r. zezwolił Burmistrzowi Miasta Pruszcz Gdański na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa ulicy Niepodległości na odcinku od ul. Ogrodowej do ul. Widokowej z przebudową skrzyżowania z ul. Ogrodową, budową oświetlenia ulicznego i sieci kanalizacji deszczowej w miejscowości Pruszcz Gdański, gmina Miasto Pruszcz Gdański”, zwaną dalej „decyzją Starosty Gdańskiego”.

Od decyzji Starosty Gdańskiego odwołanie do organu II instancji, za pośrednictwem organu I instancji, wniósł Pan [REDAKOWANE]. Odwołanie zostało wniesione w terminie.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Wojewoda Pomorski stwierdza, co następuje.

W myśl przepisu art. 127 § 1 kpa, od decyzji wydanej w pierwszej instancji służy stronie odwołanie tylko do jednej instancji. Z treści przywołanego unormowania wynika jednoznacznie, iż uprawnionym do skutecznego kwestionowania decyzji w trybie odwoławczym jest wyłącznie podmiot, któremu przysługuje przymiot strony danego postępowania. Jeżeli zaś organ odwoławczy ustali, że osoba, która wniosła odwołanie nie jest stroną postępowania, obowiązany jest na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 kpa umorzyć postępowanie odwoławcze. Tym samym, jednym z podstawowych obowiązków organu drugiej instancji jest ustalenie, czy odwołujący się jest stroną postępowania administracyjnego (por. uchwała 7 sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 5 lipca 1999 r., sygn. akt OPS 16/98; wyrok NSA z 23 października 2019 r., sygn. akt II OSK 3019/17).

Przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2024r. poz. 311), zwanej dalej „specustawą drogową”, nie zawierają definicji stron postępowania prowadzonego w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, zwanej dalej „decyzją zrid”. Z przepisów specustawy drogowej wynika jedynie, iż stroną tego postępowania jest z pewnością inwestor. Zatem katalog „pozostałych stron” postępowania w sprawie wydania decyzji zrid ustalany być musi w oparciu o art. 28 kpa. Zgodnie bowiem z art. 11c specustawy drogowej, do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji zrid stosuje się przepisy kpa, z zastrzeżeniem przepisów specustawy drogowej. Do kręgu „pozostałych stron” zaliczyć z pewnością można, mając na uwadze treść specustawy drogowej, właścicieli lub użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji zrid i objętych decyzją zrid.

Zgodnie z art. 28 kpa stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądownoadministracyjnym „pojęcie interesu prawnego ma charakter materialnoprawny, to znaczy, że musi wynikać z przepisów prawa materialnego, czyli normy prawnej stanowiącej podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku. Nie wystarczy wykazanie jakiegokolwiek

interesu, ale musi mieć on charakter prawny, a więc musi istnieć norma prawna przewidująca w określonym stanie faktycznym i w odniesieniu do określonego podmiotu możliwości wydania określonej decyzji lub podjęcia czynności” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2001 r., sygn. akt I SA 2312/99, Lex nr 78956).

Podkreślenia również wymaga konieczność odróżniania interesu prawnego od interesu faktycznego. Pod pojęciem „interes prawny” należy rozumieć interes zgodny z prawem i interes chroniony przez prawo. Mieć interes prawny to coś więcej niż mieć interes faktyczny w sprawie. Interes prawny musi wynikać z norm prawa materialnego, regulujących określoną sferę stosunków społecznych. Natomiast z interesem faktycznym mamy do czynienia wtedy, kiedy to dany podmiot jest wprawdzie bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, jednak nie może wskazać przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który stanowiłby podstawę jego roszczenia i w konsekwencji uprawniał go do żądania stosownych czynności organu administracji (por. np. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt II OZ 819/14, Lex nr 1530827).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż skarżący nie wykazał przed organem odwoławczym posiadania indywidualnego interesu prawnego, który uprawniałby go do złożenia odwołania od decyzji Starosty Gdańskiego.

Z analizy akt sprawy wynika, że Pan [REDAKTURA], który złożył odwołanie od decyzji Starosty Gdańskiego, nie figuruje jako właściciel ani użytkownik wieczysty nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji zrid, ani objętych decyzją Starosty Gdańskiego. W aktach sprawy brak jest również dokumentów potwierdzających przysługujące mu ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji zrid i objętych decyzją Starosty Gdańskiego.

W tym miejscu należy dodać, że odwołanie z dnia 16.10.2025 r. zostało podpisane zarówno przez Pana [REDAKTURA], jak i inne osoby opisane w odwołaniu jako „właściciele/użytkownicy wieczysti lokali mieszkalnych i nieruchomości położonych przy ul. [REDAKTURA] i w bezpośrednim obszarze oddziaływania inwestycji, działający wspólnie w jednym piśmie, których wykaz i podpisy zawiera lista dołączona jako załącznik”.

W związku z tym, że odwołujący nie był uznany za stronę przez organ I instancji i nie wykazał w odwołaniu z czego wywodzi swój interes prawny, Wojewoda Pomorski pismem nr WI-III.7821.1.23.2024.AZ.d z dnia 14.01.2026 r. wezwał go do wykazania w terminie 7 dni od daty odbioru pisma, przysługującego interesu prawnego dotyczącego zaskarżenia decyzji Starosty Gdańskiego poprzez przedłożenie dokumentów potwierdzających tytuł prawny do nieruchomości objętych decyzją.

W dniu 28.01.2026r. wpłynęło do Wojewody Pomorskiego pismo stanowiące odpowiedź na ww. wezwanie, nadane w polskiej placówce pocztowej w dniu 24.01.2026r. W swoim piśmie skarżący wyjaśnia, że przysługuje mu „interes prawny w rozumieniu art. 28 kpa, tj. interes o charakterze materialnoprawnym, wynikający z norm prawa materialnego, a nie interes faktyczny”. Wskazuje, że przysługuje mu tytuł prawny – [REDAKTURA]

[REDAKTURA] w Pruszcze Gdańskim. Następnie powołuje się na art. 144 Kodeksu cywilnego, jako, jego zdaniem, normę prawa materialnego z którego wynika interes prawny do kwestionowania decyzji Starosty Gdańskiego oraz art. 5 ust. 1 pkt 9 ustawy Prawo budowlane. Dodatkowo przywołuje rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 14.06.2007 r. w sprawie dopuszczalnych poziomów hałasu w środowisku, jako przepis wykonawczy określający dopuszczalne poziomy hałasu w środowisku, a także rozporządzenie Ministra Infrastruktury w sprawie przepisów techniczno-budowlanych dotyczących dróg publicznych, w kontekście bezpieczeństwa i relacji drogi z zabudową mieszkaniową.

W dalszej części skarżący wyjaśnia, że jego zdaniem decyzja ZRID determinuje parametry realizacji i eksploatacji drogi w bezpośrednim sąsiedztwie jej nieruchomości, a zatem jest zdolna do wpływu na jej sytuację prawną w zakresie wykonywania prawa do lokalu. Następnie opisuje stan faktyczny wskazując, że „okna i balkony pomieszczeń chronionych są zwrócone w stronę inwestycji, a odległość od planowanej jezdni wynosi ok 20 m lub mniej, co obiektywnie uzasadnia ryzyko oddziaływań w postaci hałasu i drgań oraz ryzyko pogorszenia bezpieczeństwa korzystania z nieruchomości”. W opinii odwołującej jej nieruchomość znajduje się w bezpośrednim obszarze oddziaływania przedmiotowej inwestycji, a w konsekwencji realizacja i eksploatacja drogi może powodować w szczególności: istotny hałas komunikacyjny i budowlany, drgania od robót i pojazdów,

Wydział Infrastruktury

Pomorski Urząd Wojewódzki w Gdańsku
ul. Okopowa 21/27, 80-810 Gdańsk
tel.: 58 30 77 482, e-mail: wi@gdansk.uw.gov.pl
<https://www.gov.pl/web/uw-pomorski>

pylenie i emisje spalin w fazie budowy i użytkowania, pogorszenie bezpieczeństwa ruchu oraz bezpieczeństwa dojść/dojazdów do zabudowy mieszkaniowej w rejonie skrzyżowań i włączeń do ruchu, trwałe zmiany otoczenia budynków (w tym usunięcie zieleni izolacyjnej i zmiany układu odwodnienia/utwardzeń). Na końcu pisma odwołujący stwierdza, że w aktach sprawy brak jest jednoznacznej oceny wymienionych przez nią oddziaływań na elewacjach budynków.

Odwołujący nie wykazał, a Wojewoda Pomorski nie dopatrywał się, aby Pan [REDAKTOWANE] miał swój interes prawny (art. 28 kpa) w kwestionowaniu decyzji Starosty Gdańskiego nr 961/ZRID/2025 z dnia 3 października 2025 r.

W ocenie Wojewody nie wystarczy bowiem samo przekonanie właściciela nieruchomości sąsiadującej z inwestycją, iż ma on w postępowaniu o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej interes prawny, a tym samym powinien być traktowany przez organ jako strona. O posiadaniu przez właścicieli bądź użytkowników wieczystych innych nieruchomości niż te objęte wnioskiem inwestora legitymacji do występowania w charakterze strony postępowania można mówić wówczas, gdy planowana inwestycja będzie oddziaływać negatywnie na nieruchomości tychże osób. Jak zauważył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt II OSK 804/10: „Właściciel nieruchomości położonej w sąsiedztwie nieruchomości, na której planowana jest inwestycja, może mieć interes prawny w sprawie decyzji w przedmiocie lokalizacji inwestycji celu publicznego, jednakże nie oznacza to, że taki przymiot posiada każdy właściciel nieruchomości znajdującej się w sąsiedztwie lub nieruchomości sąsiedniej i w każdych okolicznościach faktycznych. Decydujące znaczenie w tym przypadku ma wnioskowanie wynikające z rodzaju i zasięgu oddziaływania planowanej inwestycji z jednej strony oraz położenia nieruchomości, na której ma być prowadzona inwestycja względem nieruchomości osoby ubiegającej się o status strony”.

W wyroku z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 975/15, Naczelny Sąd Administracyjny wskazał, że interes prawny do skutecznego złożenia odwołania od decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie wynika z miejsca i odległości położenia nieruchomości właściciela kwestionującego przedmiotową decyzję, ale od wskazania konkretnego przepisu prawa, stanowiącego źródło takiego interesu. Właściciele czy użytkownicy wieczysti nieruchomości sąsiadujących z projektowanym przedsięwzięciem, aby uzyskać status strony w postępowaniu w sprawie, muszą wskazać konkretny przepis prawa przewidujący w konkretnej sytuacji ograniczenie w swobodnym korzystaniu z nieruchomości, wprowadzone ze względu na powstanie w ich sąsiedztwie określonego obiektu budowlanego. W omawianym przypadku skarżący w ogóle nie wykazał, w jaki sposób przedmiotowa decyzja i zawarte w niej rozstrzygnięcie negatywnie oddziałuje na jego interes prawny, w jakiej sferze doznaje on uszczerbku i na czym ten uszczerbek w ocenie skarżącego polega, powołując się jedynie na niedogodności związane z realizacją przedmiotowej inwestycji, takie jak potencjalny hałas czy drgania.

Należy raz jeszcze podkreślić, że o posiadaniu przez dany podmiot przymiotu strony można mówić jedynie w przypadku istnienia indywidualnego, aktualnego, konkretnego i obiektywnie sprawdzalnego interesu prawnego, który musi znajdować potwierdzenie w okolicznościach faktycznych danej sprawy i przesłankach zastosowania w niej określonego przepisu prawa materialnego. Ewentualne zdarzenia przyszłe, niepewne, mogą stanowić nie o interesie prawnym, a jedynie o interesie faktycznym, który nie daje uprawnień strony w postępowaniu administracyjnym (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt II GSK 1427/11). Stąd też obawy dotyczące zwiększenia poziomu hałasu czy drgań w związku z realizacją przedmiotowej inwestycji nie mogą świadczyć o posiadaniu interesu prawnego w przedmiotowym postępowaniu.

Dodać należy, mając na względzie orzecznictwo sądowoadministracyjne, że właściciel nieruchomości nie ma zagwarantowanego przepisami prawa określonego status quo, czy też pewnej gwarancji niezmienności otoczenia, zwłaszcza położonego nie w bezpośredniej bliskości planowanej inwestycji. Wskazywał na to wyrażnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 30 września 2008 r., sygn. akt II SA/Kr 561/08, podkreślając, że żaden przepis prawa materialnego nie przyznaje całkowitej ochrony przed jakimkolwiek pogorszeniem obecnej sytuacji (podobnie Naczelny Sąd Administracyjny w przywołanym już wyroku z dnia 10 lipca 2015 r., sygn. akt II OSK 975/15). W konsekwencji uznać należy, że argumentacja skarżącego, zgodnie z którą realizacja przedmiotowej inwestycji może wpływać niekorzystnie na jego warunki mieszkaniowe, świadczy wyłącznie o posiadaniu przez nią interesu faktycznego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13

Wydział Infrastruktury

Pomorski Urząd Wojewódzki w Gdańsku
ul. Okopowa 21/27, 80-810 Gdańsk
tel.: 58 30 77 482, e-mail: wi@gdansk.uw.gov.pl
<https://www.gov.pl/web/uw-pomorski>

grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 61/11 oraz z dnia 28 września 2006 r., sygn. akt II OSK 726/06, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II SA/Rz 116/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, wskazać należy, że skarżący jest [REDAKTOWANE] znajdującego się w [REDAKTOWANE] obręb 0013, M. Pruszcz Gdański oraz posiada udział w nieruchomości wspólnej, którą stanowi grunt oraz części budynku i urządzenia, które nie służą wyłącznie do użytku właścicieli lokali.

Działka nr [REDAKTOWANE] nie jest zlokalizowana w bezpośrednim sąsiedztwie z projektowaną drogą, ponieważ pomiędzy nieruchomością nr [REDAKTOWANE] a terenem inwestycji (dz. nr [REDAKTOWANE], które stanowią pas drogi gminnej - ul. Niepodległości) znajduje się działka nr [REDAKTOWANE]. Zarówno działka nr [REDAKTOWANE] jak i dz. nr [REDAKTOWANE] znajdują się poza liniami rozgraniczającymi teren przedmiotowej inwestycji, jak również nie wchodzi w skład nieruchomości zajętych pod przebudowę sieci uzbrojenia terenu. Raz jeszcze podkreślić należy, że w omawianym przypadku skarżący, pomimo wezwania, nie wykazał, w jaki sposób przedmiotowa decyzja i zawarte w niej rozstrzygnięcie negatywnie oddziałuje na jej interes prawny, w jakie sferze doznaje on uszczerbku i na czym ten uszczerbek w ocenie skarżącego polega, a żądanie uznania go za stronę oparł jedynie na niedogodnościach związanych z realizacją przedmiotowej inwestycji, takich jak potencjalny hałas, czy drgania. Należy również zauważyć, że przyjęte rozwiązania projektowe nie zakładają np. budowy zjazdu na działkę nr [REDAKTOWANE] i sąsiednią [REDAKTOWANE] czy jakiegokolwiek innej ingerencji w sposób zagospodarowania i użytkowania tych nieruchomości. Omawiane działki mają dostęp do drogi publicznej – [REDAKTOWANE] przez istniejący zjazd, który również leży poza zakresem przedmiotowej inwestycji.

Przedmiotowa inwestycja polega na budowie drogi gminnej o klasie D (dojazdowa), która na przeważającym odcinku będzie drogą jednokierunkową (od km 0+000 do km 0+185,2) z poboczem po obu stronach jezdni, a na pozostałym odcinku, pomiędzy ul. Widokową, a dojazdem do budynków przy ul. Niepodległości 11A, 11B, 11C, 11D, 11E, będzie drogą dwukierunkową (od km 0+185,2 do km 232,77), z poboczem i drogą dla pieszych składającą się z chodnika. Rozwiązania projektowe przewidują m.in. wykonanie sieci kanalizacji deszczowej, mającej za zadanie odprowadzić wody opadowe z projektowanego układu drogowego oraz sieci oświetlenia ulicznego. Z dokumentacji projektowej wynika, że przyjęto rozwiązania projektowe ograniczające do minimum wpływ planowanego przedsięwzięcia na środowisko przyrodnicze, a pozostawiona istniejąca zieleń niska i wysoka wraz z dodatkowym nasadzeniem drzew i krzewów będzie stanowiła zieloną otulinę dla pobliskich obiektów mieszkalnych. Ponadto zadbano o bezpieczeństwo mieszkańców projektując na krawędzi skarp wzdłuż granicy z działką nr [REDAKTOWANE] bariery energochłonne.

Na marginesie należy również zauważyć, że przedmiotowa inwestycja obejmuje budowę drogi gminnej o długości ok 232,77m, w związku z czym nie stanowi ona przedsięwzięcia zakwalifikowanego do przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Z tego względu planowana inwestycja nie wymaga uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, ponieważ zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 62 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko z dnia 10 września 2019 r. (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839), budowa drogi o nawierzchni twardej o całkowitej długości przedsięwzięcia co najmniej 1 km stanowi przedsięwzięcie mogące potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, wymagające uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112)).

Zwrócić należy uwagę, że to na stronie skarżącej spoczywa obowiązek wykazania, że posiada interes prawny, który jednocześnie powinien być konkretny i realny. Pan [REDAKTOWANE] pomimo wezwania, nie wykazał takiego interesu prawnego w przedmiotowej sprawie. Niemniej z treści odwołania i złożonych uzupełnień można wywieść, że skarżący upatruje swój interes prawny w przysługującym mu prawie własności do lokalu mieszkalnego w budynku wielorodzinnym przy ul. [REDAKTOWANE] oraz udziale w nieruchomości wspólnej, jednak w zakresie ewentualnego naruszenia tego prawa nie wykazał, że przedmiotowa inwestycja będzie miała wpływ na wykonywanie tego prawa. W tym zakresie skarżący wyłącznie powołuje się na zsubiektywizowane, twierdzenia że inwestycja będzie powodowała uciążliwości w postaci hałasu, zanieczyszczenia powietrza i drgań. W orzecnictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego ugruntowany jest pogląd, że tego rodzaju immisje pośrednie nie stanowią źródła interesu prawnego, ponieważ co do zasady są dozwolone. Zakłócenia te nie powinny

jednak przekraczać "przeciętnej miary" (art. 144 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny). W praktyce przy ustalaniu przeciętnej miary należy więc uwzględniać społeczno-gospodarcze przeznaczenie nieruchomości emitującej zakłócenia, jak też nieruchomości doznającej zakłóceń. Dopuszczalne są tylko takie zakłócenia, które wynikają z normalnej eksploatacji nieruchomości, na której umiejscowione jest źródło zakłóceń, zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem i jednocześnie nie naruszają normalnej eksploatacji nieruchomości doznającej zakłóceń zgodnie z jej społeczno-gospodarczym przeznaczeniem (por. wyrok NSA z 15 maja 2014 r., sygn. akt II OSK 3116/13). Zatem samo podniesienie argumentu, że inwestycja będzie powodowała immisje pośrednie nie jest wystarczające do przyznania skarżącemu interesu prawnego. Taka argumentacja świadczy bowiem wyłącznie o subiektywnym przekonaniu strony, nie popartym żadnymi konkretami. Poza tym w przypadku ruchu samochodowego generowanego wyłącznie po drodze gminnej trudno jest z samego faktu użytkowania takiej drogi upatrywać wystąpienia po stronie skarżącego interesu prawnego do bycia stroną w postępowaniu o wydanie zezwolenia na jej realizację. Skarżący wiąże bowiem te immisje ze wzmożonym ruchem samochodów, który jednak wynika ze społeczno-gospodarczego przeznaczenia sąsiedniej nieruchomości i normalnego korzystania z tej nieruchomości. Bez poparcia swojego stanowiska konkretnymi dowodami okoliczność ta wyklucza możliwość uznania, że w sprawie mamy do czynienia z immisjami ponad przeciętną miarę. Co prawda, wystąpienie ewentualnych uciążliwości związanych z funkcjonowaniem takiej drogi nie jest kwestionowane, jednak dla uznania interesu prawnego wymagane jest przede wszystkim wykazanie, że właśnie te uciążliwości będą miały wpływ na zakres konkretnego prawa przysługującego skarżącemu w związku z przekroczeniem przez immisje ponad przeciętnej miary.

Ponadto wskazania wymaga, że w sąsiedztwie nieruchomości – działki nr [REDAKTOWANE] na której położony jest budynek wielorodzinny ([REDAKTOWANE]), w którym Pan [REDAKTOWANE] posiada [REDAKTOWANE] ruch ten będzie odbywał się po istniejącej drodze (działki nr [REDAKTOWANE]) i istniejącym zjeździe, który obsługuje dojazd do tej i sąsiednich nieruchomości, zaś umiejscowienia przedmiotowej inwestycji drogowej względem działki nr [REDAKTOWANE] nie można zakwalifikować jako bezpośredniego sąsiedztwa, ponieważ pomiędzy działką nr [REDAKTOWANE] a terenem inwestycji, znajduje się działka nr [REDAKTOWANE]. Reasumując trudno jest uznać, że przedmiotowa inwestycja będzie powodowała jakiegokolwiek ograniczenia w prawie własności skarżącego do działki nr [REDAKTOWANE] i lokalu mieszkalnego znajdującego się w budynku wielorodzinnym położonym na tej działce.

Ponieważ odwołujący nie posiada przymiotu strony w niniejszej sprawie, a organ odwoławczy nie może prowadzić postępowania administracyjnego na wniosek dowolnego podmiotu, bowiem uczyniłby to w sposób rażąco niezgodny z prawem, koniecznym jest umorzenie postępowania w sprawie odwołania Pana [REDAKTOWANE] od decyzji Starosty Gdańskiego nr 961/ZRID/2025 z dnia 3 października 2025 r., na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

Biorąc pod uwagę powyższe, postanowiono jak w sentencji.

Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Od decyzji przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku za pośrednictwem Wojewody Pomorskiego w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie poucza się strony, o tym iż:

1. Zgodnie z art. 199 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024, poz.935 ze zm.) strony ponoszą koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.
2. Zgodnie z § 2 ust.3 pkt 1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2021r. poz. 535) wpis stały wynosi w sprawach skarg z zakresu budownictwa i architektury 500 zł.
3. Przy uiszczaniu wpisu - zarówno gotówką do kasy właściwego sądu administracyjnego, jak i na rachunek bankowy tego sądu - należy wskazać tytuł wpłaty, rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany, oraz sygnaturę akt sądowych.
4. Zgodnie z art. 243 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024, poz.935 ze zm.) stronie, na jej wniosek złożony przed wszczęciem

Wydział Infrastruktury

Pomorski Urząd Wojewódzki w Gdańsku
ul. Okopowa 21/27, 80-810 Gdańsk
tel.: 58 30 77 482, e-mail: wi@gdansk.uw.gov.pl
<https://www.gov.pl/web/uw-pomorski>

postępowania lub w toku postępowania, może być przyznane prawo pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Prawo pomocy obejmuje, zgodnie z art. 244 § 1 ww. ustawy zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru.

5. Urzędowe formularze, o których mowa w ust.4, udostępniane są w wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, urzędach gmin, a także w internecie pod adresem: <http://www.nsa.gov.pl/>.

Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

z upoważnienia Wojewody Pomorskiego

Dyrektor
Wydziału Infrastruktury
Małgorzata Cymerys

/dokument podpisany elektronicznie/

Otrzymują:

1. Pan [REDACTED]
2. [REDACTED] – pełnomocnik Burmistrza Miasta Pruszcza Gdańskiego,
3. Starosta Gdański, Wydział Architektury i Budownictwa,
4. Powiatowy Inspektorat Nadzoru Budowlanego w Powiecie Gdańskim,
5. WI.III.AZ – aa.

Wyk. AZ, tel. nr (58) 30 77 529